

Kapitola 1

NEWYORŠTÍ TAXIKÁŘI BYLI JEDINEČNÉ PLEMENO. Nebojácně se řítili a kličkovali přeplněnými ulicemi, přičemž působili až nepřírozeně klidně. Abych si zachovala duševní zdraví, naučila jsem se soustředit na displej svého smartphonu místo na auta, která jsme míjeli ve vzdálenosti několika centimetrů. Kdykoli jsem udělala tu chybu a dávala pozor, přistihla jsem se, jak prudce tlačím pravou nohou do podlahy a celým tělem se instinktivně snažím brzdit.

Tentokrát jsem však žádné rozptylování nepotřebovala. Byla jsem lepkavá potem po intenzivní lekci Krav Magy a v hlavě mi vířily myšlenky na to, co udělal muž, kterého jsem milovala.

Gideon Cross. Už jen vzpomínka na jeho jméno mi rozpalovala celé tělo touhou. Od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla – kdy jsem skrz úchvatný a nepředstavitelně krásný zevněšek spatřila temného a nebezpečného muže uvnitř – pocítila jsem přitažlivost, která vycházela z druhé poloviny mé osobnosti. Potřebovala

jsem ho tak, jako jsem potřebovala, aby mé srdce tlouklo, a on se vystavil ohromnému riziku, dal v sázku *všechno* – kvůli mně.

Řev klaksonu mě probral zpátky do současnosti.

Skrz přední sklo na mě z billboardu na boku autobusu zazářil milionový úsměv mého spolubydlíčího. Rty Caryho Taylora se vlnily ve svůdné křivce a jeho dlouhá, štíhlá postava blokovala křižovatku. Taxikář opakovaně tiskl houkačku, jako by to mohlo uvolnit cestu.

Ani náhodou. Cary se ani nehnul a já taky ne. Spočíval na boku, bos a do půl těla nahý, rozepnuté džíny předváděly pásek boxerek a plavné linie vypracovaných břišních svalů. Tmavě hnědé vlasy měl sexy rozčuchané a smaragdové oči mu uličnický svítily.

Zčistajasna mě napadlo, že budu muset před svým nejlepším přítelem zachovat jedno strašné tajemství.

Cary byl můj prubírský kámen, můj hlas rozumu, rameno, o které jsem se nejraději opírala – a můj bratr ve všech důležitých ohledech. Vadilo mi pomýšlení, že si budu muset nechat pro sebe, co pro mě Gideon udělal.

Zoufale jsem si o tom toužila promluvit s někým, kdo by mi pomohl udělat si v hlavě pořádek, ale nikdy to nebudu moct nikomu vyprávět. Dokonce i náš psychoterapeut by byl možná eticky i právně vzato povinen porušit naši důvěru.

Objevil se ramenať dopravní policajt v neonové vestě a autoritativní rukou v bílé rukavici spolu s věčným hulákáním vykazoval autobus do jeho jízdního pruhu. Mávnutím nás poslal přes křižovatku těsně předtím, než naskočila červená. Seděla jsem, paže ovinuté kolem pasu, a kývala jsem se dopředu dozadu.

Cesta z Gideonovy střešní nástavby na Páté Avenue do mého bytu na Upper West Side byla krátká, ale

mně to připadalo jako věčnost. Informace, které mi před pouhými několika hodinami sdělila detektivka Newyorského policejního sboru Shelley Gravesová, mi změnily život.

Také mě donutily opustit jediného člověka, kterého jsem *potřebovala*.

Odešla jsem od Gideona, protože jsem nemohla důvěřovat motivům Gravesové. Nemohla jsem riskovat možnost, že mi sdělila svá podezření, jen aby zjistila, jestli za ním poběžím a potvrdím tak, že jeho rozchod se mnou byl jen promyšlená lež.

Panebože. Návalem emocí se mi rozbušilo srdce jako zběsilé. Gideon mě teď *potřeboval* – stejně, ne-li víc, než jsem já *potřebovala* jeho – a já přesto odešla.

Zoufalství, které měl v očích, když se za mnou zavíraly dveře jeho soukromého výtahu, mě vnitřně drásalo.

Gideon.

Taxík zahrnul za roh a zastavil před mým činžákem. Noční vrátný otevřel dveře auta dřív, než jsem stihla říct řidiči, aby to otočil a odvezl mě zpátky, a dusný srpnový vzduch vrazil dovnitř a přemohl klimatizaci.

„Dobrý večer, slečno Tramellová.“ Vrátný doprovodil pozdrav ťuknutím prstů o štítek čepice a trpělivě čekal, než jsem zaplatila debetní kartou. Po zaplacení jsem přijala jeho pomoc s vystupováním ze zadního sedadla taxíku a cítila jsem, jak diskrétně přešel pohledem po mé usazené tváři.

S úsměvem, jako by v mém světě bylo všechno v nejlepším pořádku, jsem vběhla do haly a zamířila rovnou k výtahu, přičemž jsem jen krátce mávla obsluze v recepci.

„Evo!“

Otočila jsem hlavu a zpozorovala vlnadnou brunetu v elegantním kompletu, tvořeném sukní a blůzou, jak

vstává ze sedacího koutu v hale. Tmavé vlasy jí splývaly v hustých vlnách k ramenům a leskle růžové, plné rty zdobil úsměv. Zamračila jsem se, protože jsem jí nepoznávala.

„Ano?“ opáčila jsem s náhlou obezřetností. V tmavých očích měla dychtivý lesk, který mi narovnal hřbet. Přestože jsem se cítila a patrně i vypadala úplně ubitě, napřímila jsem ramena a pohlédla na ni zpříma.

„Deanna Johnsonová,“ podala mi pěstěnou ruku. „Novinářka na volné noze.“

Vyklenula jsem jedno obočí. „Zdravím.“

Zasmála se. „Nemusíte být tak podezřívavá. Jen bych si s vámi chtěla pár minut popovídat. Pracuju na jednom článku a hodila by se mi vaše pomoc.“

„Bez urážky, ale nenapadá mě nic, o čem bych si chtěla povídat s novináři.“

„Ani Gideon Cross?“

Chloupky v týle se mi zježily. „Ten obzvlášť.“

Gideon jakožto jeden z pětadvaceti nejbohatších mužů světa, s portfoliem newyorských nemovitostí tak rozsáhlým, až mi z toho šla hlava kolem, byl ve zprávách každou chvíli. Jenže to byly také zprávy o tom, že se na mě vykašlal a dal se znovu dohromady se svou bývalou snoubenkou.

Deanna si založila paže a tím pohybem zvýraznila žlábek mezi ňadry; všimla jsem si toho jen proto, že jsem si ji znovu a pečlivěji prohlížela.

„Ale jděte,“ přemlouvala mě. „Můžu z toho vynechat vaše jméno, Evo. Nepoužiju nic, podle čeho byste se dala identifikovat. Tady se vám nabízí příležitost přijít si trochu na své.“

V žaludku se mi usadil kámen. Byla přesně Gideonův typ – vysoká, štíhlá, tmavovlasá, se zlatavou pletí. Úplně jiná než já.

„Víte jistě, že se chcete vydat touhle cestou?“ zeptala jsem se tiše, s intuitivní jistotou, že někdy v minulosti se s mým chlapem vyspala. „Zrovna jeho bych nerada naštvála.“

„Bojíte se ho?“ odsekla. „Já ne. Jeho peníze mu nedávají právo dělat si, co chce.“

Pomalou, zhluboka jsem se nadechla a vzpomněla jsem si, jak mi něco podobného říkal doktor Terrence Lucas – další člověk, který byl s Gideonem na kordy. Když jsem teď věděla, čeho je Gideon schopen, jak daleko zajde, aby mě ochránil, *přesto* jsem dokázala odpovědět upřímně a bez výhrad. „Ne, nebojím se. Ale naučila jsem se bojovat. Žít dál, to je nejlepší pomsta.“

Zvedla bradu. „Na každou z nás nečeká v zákulisí rocková hvězda.“

„Jak myslíte.“ V duchu jsem vzdychla při zmínce o svém bývalém, Brettu Klineovi, který byl frontmanem kapely na vzestupu a jedním z nejpřitažlivějších mužů, co jsem kdy poznala. Stejně jako Gideon vyzařoval sex-appeal jako žár z pece. Na rozdíl od Gideona však nebyl mou životní láskou. Do téhle řeky už nikdy nevstoupím.

„Poslyšte,“ – Deanna vytáhla z kapsy sukně pracovní vizitku – „hodně brzy přijdete na to, že Gideon Cross vás jen využíval, aby Corinne Girouxová začala žárlit a vrátila se k němu. Až vám to dojde, zavolejte mi. Budu čekat.“

Přijala jsem navštívenku. „Proč si myslíte, že vím něco, co stojí za řeč?“

Sevěřela plné rty, až se ztenčily. „Protože ať už měl Cross jakoukoli motivaci k tomu, aby vás sbalil, dostala jste se mu pod kůži. Ledovec kvůli vám kapánek roztál.“

„Možná ano, ale to už skončilo.“

„To neznamená, že nic nevíte, Evo. Můžu vám pomoci určit, co stojí za pozornost.“

„V jakém směru?“ Ať mě vezme čert, jestli budu jen tak sedět a koukat, jak si někdo bere Gideon na mušku. Jestli se rozhodla ho ohrožovat, pak já se rozhodla nasměrovat ji jinam.

„Ten člověk má nějakou odvrácenou stranu.“

„To snad máme všichni?“ Co o Gideonovi ví? Co jí prozradil v průběhu jejich... známosti? *Pokud* nějaká existovala.

Nevěděla jsem, jestli někdy dospěju k tomu, že představa Gideonova intimního vztahu s jinou ženou ve mně nenastartuje zběsilou žárlivost.

„Co kdybychom si šly někam popovídat?“ přemlouvala mě.

Střelila jsem pohledem po recepčním za pultem, který zdařile předstíral, že nás zdvořile ignoruje. Byla jsem příliš citově rozjitřená, než abych se s Deannou bavila, a ještě pořád jsem byla rozrušená rozhovorem s detektivem Gravesovou.

„Snad někdy jindy,“ nechala jsem to otevřené, protože jsem měla v úmyslu udržet si o ní přehled.

Jako by vycítil mou nejistotu, přistoupil k nám Chad, jeden z nočních recepčních.

„Slečna Johnsonová právě odchází,“ sdělila jsem mu naschvál uvolněně. Jestli nedokázala Gideonovi nic přišít detektiv Gravesová, pak si novinářka na volné noze nepovede o nic líp.

Škoda, že jsem věděla, jaké informace mohou uniknout od policie a jak snadno a často se to stává. Můj otec Victor Reyes byl policajt a slýchala jsem na tohle téma spoustu věcí.

Otočila jsem se k výtahům. „Dobrou noc, Deanno.“

„Já se ozvu,“ zavolala za mnou.